

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: **X**, nar. **X**
státní příslušnost **X**
bytem **X**

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2025, č. j. MV-147965-4/OAM-2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2025, č. j. MV-147965-4/OAM-2025, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2025, č. j. MV-147965-4/OAM-2025 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“) ze dne 23. 7. 2025, č. j. CPR-20735-

Shodu s prvopisem potvrzuje **X**

4/ČJ-2025-930310-V214 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo podle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí podle § 122 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jímž měla být zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění vydaného žalobci dne 2. 8. 2021 Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. města Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č. j. KRPA-198200-13/ČJ-2021-000022-SV (dále též „rozhodnutí o správním vyhoštění“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že žalovaný při svém rozhodování porušil § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu; § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nedbal toho, aby přijaté rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu; § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění neobsahovalo podstatné náležitosti, především vypořádání se všemi návrhy žalobce; § 122 zákona o pobytu cizinců a článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
3. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyložil § 122 odst. 5 písm. a)–c) zákona o pobytu cizinců, resp. splnění těchto podmínek žalobcem. Žalovaný se nesprávně zabýval především splněním podmínek podle písm. b) uvedeného ustanovení, tedy zjišťováním, jestli se jedná o takového cizince, který prokázal, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce ve své původní žádosti i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí doložil kopii svého cestovního pasu obsahující přechodová razítka, podle kterých prokazatelně vycestoval v souladu s výjezdním příkazem. Tento výjezdní příkaz byl žalobci udělen poté, co byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce dobrovolně a v souladu s výjezdním příkazem z území vycestoval, čímž byla podle žalobce splněna první podmínka podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, avšak žalovaný se touto námitkou ani předloženým důkazem nezabýval.
4. Co se týče druhé podmínky stanovené v § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobce uváděl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR. Nyní však žalobce v ČR disponuje pobytovým oprávněním plynoucím mu z dočasné ochrany, a to až do 31. 3. 2026 s tím, že počítá s dalším prodloužením. Tím pádem důvod správního vyhoštění – neoprávněný pobyt – pominul. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2025, č. j. 34 A 2/2025-39, konkrétně na bod 26, podle nějž: „[...] v době rozhodování o žádosti žalobce zde již neexistoval důvod, pro který bylo žalobci rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno. Žalobce byl a je oprávněn pobývat na území České republiky jako poživatel doplňkové ochrany, se všemi právy a povinnostmi s tímto statutem spojenými. V jeho případě tedy nelze hovořit o tom, že by důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nepominul. Naopak, tuto podmínku lze mít za splněnou. To v případě žalobce znamená, že splnil všechny podmínky uvedené v § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a že tak bylo na místě zahájit řízení o vydání nového rozhodnutí.“ Tyto závěry lze vztáhnout i na žalobcův případ.

5. Žalobce dále namítal, že nevyhověním jeho žádosti došlo k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Na území ČR žije žalobce se svou partnerkou, občankou ČR, s níž zamýšlí založit rodinu. Pokud by skončila válka na Ukrajině, musel by se do zpustošené země přesunout i s partnerkou, nebo by museli udržovat vztah na dálku, což by představovalo nepřiměřený zásah do práv obou zmíněných. Záznam v Schengenském informačním systému by pak žalobci zásadně ztížil návrat na území schengenského prostoru. Žalobce je již na území ČR plně integrován, především sám podniká, řádně platí daně a realizuje zde svůj rodinný život. Žalovaný se však v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval žalobcovým soukromým a rodinným životem velmi vágně. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že obavy žalobce nijak nedokládají, že zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že musí již potřeby zopakovat, že žalobce nedostal své povinnosti prokázat, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný odkázal na stranu 7 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že žalobcovy obavy z budoucího návratu do země původu ani jeho soukromý život nedokládají, že zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo toto rozhodnutí vydáno. V žalobcově případě nebyly splněny podmínky podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 2. 8. 2021 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, č. j. KRPA-198200-13/ČJ-2021-000022-SV s dobou zákazu vstupu na území členských států EU na tři roky. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 8. 2021.
9. Dne 28. 8. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádost byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. OAM-735/ZA-ZA11-LE05-2021 jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, se kterou spojil rovněž návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
10. Usnesením zdejšího soudu ze dne 4. 1. 2022, č. j. 19 Az 37/2021-20, které nabylo právní moci dne 11. 1. 2022, žalobě nebyl přiznán odkladný účinek.
11. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022, č. j. 19 Az 37/2021-30, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. OAM-735/ZA-ZA11-LE05-2021 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a to z důvodu probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině, soud žalovanému uložil, aby žádost žalobce posoudil meritorně. Rozsudek nabylo právní moci dne 7. 11. 2022.

12. Žalovaný následně dne 30. 12. 2022 vydal rozhodnutí, č. j. OAM-735/ZA-ZA11-P09-R2-2021, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 28. 8. 2021 rozhodnuto tak, že řízení bylo podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastaveno. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu ze dne 19. 6. 2023, č. j. 4 Az 2/2023-32.
13. Dne 3. 4. 2023 bylo rozhodnutím č. j. KRPA-48216-8/ČJ-2023-000022-101, podle § 120a zákona o pobytu cizinců stanoveno, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.
14. Následně byla žalobci udělena dočasná ochrana na území ČR.
15. Dne 27. 6. 2025 podal žalobce žádost o vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 2. 8. 2021, č. j. KRPA-198200-13/ČJ-2021-000022-SV, a to podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
16. Dne 2. 6. 2025 byl žalobce v návaznosti na svou žádost vyrozuměn ze strany ŘSCP o zahájení správního řízení.
17. Dne 23. 6. 2025 ŘSCP vydalo prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo řízení o žalobcově žádosti zastaveno. ŘSCP v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvedlo, že v žalobcově případě nedošlo k uplynutí poloviny doby stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se ŘSCP nezabývalo druhou podmínkou podle § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy zda pominuly důvody vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve vztahu k § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců ŘSCP uvedlo, že žalobce neprokázal věrohodným způsobem, že dobrovolně vycestoval z území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění (nedoložil žádný dokument, který by naplňoval splnění této podmínky). Pro nesplnění této první z kumulativně stanovených podmínek již nezkoumal, zda zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno.
18. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění se nemohlo stát vykonatelným dne 29. 8. 2021, neboť den před tím podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o správním vyhoštění se tak mohlo stát vykonatelným až v okamžiku neudělení odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. O tom svědčí i skutečnost, že na jeho základě vydala policie žalobci výjezdní příkaz, v rámci kterého žalobce dne 14. 2. 2022 odcestoval z území Schengenu. Jako důkaz označil kopie příslušných stránek cestovního pasu. Měl zato, že naplnil první podmínku dle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
19. Dne 19. 11. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vztahoval vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění k okamžiku právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022, č. j. 19 Az 37/2021-30, tedy ke dni 7. 11. 2022. Žalovaný vycházel z toho, že od 24. 11. 2021 do 7. 11. 2022 a od 25. 1. 2023 do 24. 2. 2023 bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Žalovaný dospěl k závěru, že z celkové doby uloženého správního vyhoštění uplynulo pouze 380 dnů, zatímco potřebná polovina doby činí 548 dnů. Žalovaný se ztotožnil s ŘSCP a druhou z kumulativních podmínek § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců se nezabýval.

K postupu podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že žalobce nedoložil v prvostupňovém řízení ani v řízení odvolacím žádný dokument, který by prokazoval jeho vycestování z území členských států EU a dalších zemí v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný dále uvedl, že to, že odvolatel se na území ČR usadil se svou partnerkou, chce na území ČR zůstat i nadále a nevracet se do země těžce poškozené ozbrojeným konfliktem ani po jeho ukončení, lze považovat za pochopitelné, nicméně tyto okolnosti, resp. obavy odvolatele samy o sobě nijak nedokládají, že zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno. Žalovaný proto přisvědčil závěru ŘSCP, že v případě účastníka řízení nebyly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

V.

Právní posouzení věci soudem

20. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
21. Podle § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců *policie může na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění nebo zkrátí dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, uvedenou v rozhodnutí o správním vyhoštění, a to nejméně o jednu třetinu této doby, jestliže pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.*
22. Podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie může na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění nebo zkrátí dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, uvedenou v rozhodnutí o správním vyhoštění, a to nejméně o jednu třetinu této doby, jestliže jde o cizince, který prokáže, že dobrovolně vycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno.*
23. Podle § 122 odst. 8 zákona o pobytu cizinců *cizinec podávající žádost podle odstavců 5 až 7 je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává, a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie umožní na žádost účastníka řízení vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.*
24. Podle § 102 odst. 4 správního řádu *pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.*
25. Žalobce v podané žalobě namítal nesprávné posouzení podmínek uvedených v § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že dobrovolně a v souladu s výjezdním příkazem vycestoval z území členských států. Tím byla podle žalobce splněna první podmínka podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což namítal rovněž ve svém

odvolání, avšak žalovaný se touto námitkou ani předloženým důkazem v podobě cestovního pasu nezabýval.

26. Jak plyne z výše citovaného § 122 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, je cizinec povinen ve své žádosti o vydání nového rozhodnutí podle odstavce 5 téhož ustanovení vylicit všechny rozhodné skutečnosti a označit důkazy.
27. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že dne 14. 2. 2022 na základě výjezdního příkazu vydaného v návaznosti na nepřiznání odkladného účinku jeho žalobě v rámci řízení o mezinárodní ochraně vycestoval z území států schengenského prostoru, což navrhl prokázat kopií příslušných stránek cestovního pasu. Žalovaný se navrženým důkazem vůbec nezabýval, nevypořádal se s ním a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce „*správním orgánu I. stupně ani odvolacímu orgánu nedoložil žádný dokument, který by prokazoval vycestování z území členských států EU a dalších zemí v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*“, z čehož dovedl nesplnění uvedené podmínky. Tento postup však soud nepovažuje za správný. Žalobce v souladu s § 122 odst. 8 zákona o pobytu cizinců označil důkaz k prokázání tvrzené skutečnosti. V tomto ohledu bylo na žalovaném, aby v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v ustanovení § 3 správního řádu, která správnímu orgánu ukládá zjistit stav věci v nezbytném rozsahu a způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyzval žalobce k předložení navrhovaného důkazu a následně tento důkaz zhodnotil ve vztahu k možnému naplnění první z kumulativních podmínek § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, či odůvodnil, proč navrhovaný důkaz neprovedl.
28. Jestliže takto žalovaný nepostupoval, rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a rovněž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. K tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3 As 149/2020-27.
29. Pokud se jedná o druhou z kumulativních podmínek uvedených v § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy, že zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno, rovněž tuto měl žalobce za splněnou. V této souvislosti v žalobě uvedl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR, nyní však v ČR disponuje pobytovým oprávněním plynoucím mu z dočasné ochrany, tudíž důvod správního vyhoštění – neoprávněný pobyt – pominul. Dále poukázal na to, že je na území ČR plně integrován, sám podniká, řádně platí daně a realizuje zde svůj rodinný život, žije zde se svou partnerkou, občankou ČR, s níž zamýšlí založit rodinu.
30. ŘSCP se uvedenou podmínkou v prvostupňovém rozhodnutí nezabývalo, neboť dospělo k závěru, že nebyla splněna první z kumulativních podmínek. Žalovaný k této podmínce v napadeném rozhodnutí uvedl „*To, že odvolatel se na území ČR usadil se svou partnerkou, chce na území ČR zůstat i nadále a nevracet se do země těžce poškozené ozbrojeným konfliktem ani po jeho ukončení, lze považovat za pochopitelné, nicméně tyto okolnosti, resp. obavy odvolatele samy o sobě nijak nedokládají, že zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění bude přiměřené vzhledem k důvodům, pro které bylo vydáno.*“ Takovéto zhodnocení naplnění uvedené podmínky nepovažuje soud za dostatečné. Žalovaný takový závěr učinil, aniž by se rodinnou situací žalobce blíže zabýval, a aniž by uvedl, na základě jakých skutečností k němu dospěl. Žalobce přitom ve své žádosti o vydání nového rozhodnutí i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uváděl, že na území ČR od roku 2023 pobývá jako uprchlík a

realizuje zde svůj rodinný život s partnerkou. S ohledem na uvedené nelze závěr žalovaného o nenaplnění uvedené podmínky považovat za přezkoumatelný.

31. Žalobce dále namítal, že nevyhověním jeho žádosti došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
32. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 1 As 1/2010-70: „*Dalším možným okruhem nových skutečností, pro které by bylo nutno revidovat již vydané rozhodnutí o správním vyhoštění by bezesporu patřil i možný zásah do rodinného a soukromého života cizince, který by další výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mohl způsobit; a to právě proto, že zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 5 (posléze § 119 odst. 7, ve znění účinném do 24. 6. 2006 a § 119a odst. 2 v současném znění), zakazuje vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže by byl jeho důsledkem nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Je-li nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince překážkou vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, musí být stejný tvrzený zásah posouzen i u žádosti o zrušení takového rozhodnutí. Ostatně, zásah do soukromého a rodinného života je třeba posoudit i z hledisek vyplývajících z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz např. Moustaquim proti Belgii, rozsudek ze dne 18. února 1991, Series A, č. 193; Boultif proti Švýcarsku, stížnost č. 54273/00, ECHR 2001-IX). Ani tímto směrem však žalobce svoji žádost nesměřoval.*“
33. Žalobce ve své žádosti o vydání nového rozhodnutí i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uváděl, že na území ČR od roku 2023 pobývá jako uprchlík na základě udělené dočasné ochrany, realizuje zde svůj rodinný život s partnerkou a v tomto směru vyjádřil obavy z návratu do vlasti. Žalovaný však k otázce možného tvrzeného zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neuvedl ničeho a tuto otázku v rámci napadeného rozhodnutí vůbec nehodnotil, čímž i v této části zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

VI.

Závěr a náklady řízení

34. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí bez jednání zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
35. V dalším řízení bude na žalovaném správním orgánu, aby v intencích shora uvedeného na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil svůj závěr, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy že žalobcova žádost neodůvodňovala zahájení nového řízení a správní orgán tak byl oprávněn pro nedostatek důvodů řízení zastavit.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy žalobce byl ve věci úspěšný, avšak žádné prokazatelné náklady řízení mu nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. února 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně